

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **D. A. F. E.**
zastoupen Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou
se sídlem 110 00 Praha, Havlíčkova 1043/11

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2019, čj. OAM-286/LE-LE05-P06-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 9. 12. 2019 rozhodl žalovaný správní orgán o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že jeho žádosti nevyhověl, resp. s odkazem na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“) mezinárodní ochranu žadateli neudělil.

2. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný odůvodnil neudělení mezinárodní ochrany po rekapitulaci žalobcem sdělených informací jednak obecností jím sdělených informací o průběhu událostí ve vlasti, dále pak zmínil mnohé rozpory, nejasnosti žalobcovy výpovědi a ve svém hodnocení uzavřel, že žalobcem sdělené skutečnosti nenaplňují intenzitu pronásledování v mezinárodně uznávaném měřítku, neboť žalobce neměl problémy s vycestováním ze země a poslední výslech měl proběhnout prakticky více jak rok před jeho odjezdem ze země. Vzhledem k tomu, že žalobce nesdělil žádné informace o tom, že by jeho blízcí byli těmi, kteří odůvodňují pobyt mimo zem původu případné udělení azylu či doplňkové ochrany dle § 13 či 14b) zákona o azylu, dále žalovaný podrobněji zdůvodnil neexistenci důvodů hodných zvláštního zřetele dle § 14 cit. zákona, a to na str. 10 – 11 svého rozhodnutí a dále neshledal ani podmínky pro možné udělení ochrany dle § 14a) zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. V žalobě žalobce namítal mnohá pochybení žalovaného, plynoucí z napadeného rozhodnutí. Namítal jednak porušení zákona č. 150/2002 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), konkrétně §§ 3, 50, 52 a 68, dále pak zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zde konkrétně v §§ 10, 12, 14, 14a a 23c. Rovněž namítal porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení.
4. Uvedená pochybení znamenají nedostatečné zjištění stavu žalobcovy věci, neprovedení potřebných důkazů, nedostatečné odůvodnění rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky výše citovaných ustanovení zákona o azylu, nebyl informován, že si může zajistit lékařské vyšetření o známkách pronásledování, žalovaný neměl dostatečné podklady o situaci v zemi původu, žalobce je ohrožen pronásledováním v případě návratu a byl obětí závažného psychického i fyzického násilí z důvodů své politické aktivity a názorů.
5. Žalobce je přesvědčen, že mu měla být udělena mezinárodní ochrana, neb toto prokázal svou výpovědí a listinnými důkazy, byl obětí násilí pro své politické aktivity a zastávání opozičního politického názoru, pronásledován policií a při výslechu bit. Angažoval se v zemi původu v rámci hnutí Somos Más, což je opoziční hnutí, snažící se odspodu změnit myšlení lidí a nasměrovat zem ke svobodě a demokracii. Účastnil se schůzí tohoto hnutí a program propagoval v rámci diskusí s lidmi, např. na pracovišti a odborových schůzích. V souvislosti s tím se o něho začala zajímat policie, v r. 2015 byl odvezen na stanici, kde byl vyslýchán ohledně svých politických názorů, následně označen za kontrarevolucionáře a zbit, byl držen 3 dny. Celkově byl zadržen asi osmkrát. Jeho otec začal ztrácet práci, k poslednímu zadržení došlo v r. 2017, poté byl sledován policií až do svého odjezdu v říjnu 2018. Pochybení žalovaného jsou vzájemně provázána, což má za následek nezákonnost rozhodnutí.
6. Pochybení v neudělení azylu žalobci dle § 12 písm. a) zákona o azylu spatřuje žaloba v nesprávném vyložení pojmu politických práv a svobod, které spatřuje v aktivitě politického rázu v užším slova smyslu, např. členství v konkrétní politické straně či zastávání politického názoru konkrétní politické strany, ovšem žalobce připomíná, že tímto jsou myšlena politická práva a svobody ve smyslu hlavy druhé Listiny, např. právo na svobodu projevu, pokojně se shromažďovat, či právo sdružovací. Žalobce byl terčem násilností ze strany policie, o hnutí Somos Más si žalovaný neopatřil žádné informace a nevěrohodnost jeho tvrzení žalovaný vyvozuje z toho, že o tomto členství hovořil

žalobce až při pohovoru, zde však uvádí, že porozuměl otázce na politickou angažovanost jinak, odpověděl negativně, neboť se domníval, že se týká angažovanosti v oficiální politice. Další žalovaným uváděné rozpory žalobce vysvětlil, po posledním výslechu byl sledován, nikoliv předvoláván. I NSS ve svém rozhodnutí nepovažoval za jednoznačný argument to, že vydání cestovního dokladu automaticky vylučuje nebezpečí pronásledování ze strany státu. Žaloba dále uvádí znění žalobcem podaných vyjádření k problémům, které ho provázely od r. 2015 do r. 2018 s tím, že nikde nesdělil, že by se po celé období jednalo o předvádění k výslechům. Za nejednoznačné považuje i svá vyjádření o účasti na schůzích v uváděném období. V dalším žaloba zmiňuje i to, že polohu policejní stanice žalobce nakreslil a žalovaný nijak nezjišťoval, zda odpovídá skutečnosti. Žalobce rozporné skutečnosti netvrdil, spíše žalovaný se snažil tyto najít a zneužít. Žalobce je přesvědčen, že přesvědčivě a detailně popsal znaky i intenzitu pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod. V této souvislosti připomíná judikaturu NSS, např. v rozhodnutí 4 Azs 169/2006, či 4 Azs 103/2007, nebo 6 Azs 50/2003. O pravděpodobnosti pronásledování s tím, že je možné předpokládat, že negativní důsledek nastane, než že tomu tak nebude, hovoří rozhodnutí NSS čj. 2 Azs 71/2006, popisující reálnou hrozbu nebezpečí. Žalovaný porušil zásadu in dubio pro reo a prováděl-li test přiměřené pravděpodobnosti, provedl jej chybně.

7. K neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu žalobce uvedl, že byl v zemi původu pronásledován a existuje tak přiměřená pravděpodobnost, že tomu tak bude i v případě jeho návratu, s odkazem na samotné znění daného ustanovení, a dále i rozhodnutí NSS čj. 5 Azs 12/2012, 7 Azs 162/2018.
8. Původcem pronásledování žalobce byl stát, je pak nesrozumitelné, proč žalovaný žalobci vyčítá, že se neobrátil na státní orgány s žádostí o pomoc. Vyvratitelnou domněnkou je nedostupnost účinné ochrany v takových případech, s odkazem na bod 27 preambule kvalifikační směrnice. V obdobných případech je nutné velmi obezřetně zvažovat, zda nadřízené orgány jsou schopny a ochotny potřebnou pomoc poskytnout a pokud tomu tak není, nelze po žadateli požadovat, aby se na takové orgány obracel. Žalovaný se navíc podrobněji nezabýval tím, zda a jaké právní prostředky Kuba a její právní řád poskytují, zda jsou fakticky dostupné a jaká je praxe při jejich uplatňování. V obdobných případech není taková žádost o pomoc pro udělení ochrany nutná – viz např. rozhodnutí NSS čj. 4 Azs 156/2006.
9. Podkladové zprávy žalovaného o zemi původu byly zastaralé a nedostatečné, informace zastupitelského úřadu Kuby nesplňuje podmínky § 23c zákona o azylu, neboť nelze očekávat, že by úřad země původu sám přiznával porušování svých lidskoprávních závazků. Rozhodnutí NSS čj. 1 Azs 105/2008 uvedlo požadavek na informace o zemi původu tak, že musí být relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Žalovaný nevyužil žalobcem předložené podklady, ale nevysvětlil, proč pro jeho věc tyto za relevantní nepovažoval.
10. Pochybení žalovaného, tkvící v neudělení doplňkové ochrany pak žalobce spatřuje v tom, že v pasáži o hrozbě nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení opomněl žalovaný analyzovat hrozbu mučení či nelidského a ponižujícího zacházení. ČR je signatářem Úmluvy proti mučení a z její definice mučení plyne, že umožňuje národnímu zákonodárství definovat mučení širěji, nikoli však úžeji. Tuto část však žalovaný zcela vynechal.

11. Přetrvávající špatná vnitropolitická situace na Kubě byla v září 2019 předmětem kritiky několika mezinárodních organizací, konkrétně za znemožnění svobody tisku a zatčení novináře Roberta Quiñone, v jedné ze zpráv se poukazuje na arbitrární zatčení coby metodu zastrasování aktivistů, obhájců lidských práv a novinářů, v říjnu téhož roku došlo k zatčení opozičního lídra politické strany UNPACU Jose Ferrela – viz podklady Amnesty International, popsala i riziko jeho mučení. Nad případem zmíněného novináře vyjádřil znepokojení i Evropský Parlament, který situaci kritizoval v aktuální rezoluci z 28. 11. 2019. Politicky motivované a někdy i násilné zadržování politických oponentů popisují i zprávy dřívější, kdy nejaktuálnější zpráva USDOS z 13. 3. 2019 popisuje i praktiky snah odradit prodemokratické aktivisty, o nichž hovořil i žalobce ve své výpovědi.
12. Žalobce konečně v žalobě namítal, že žádný institut zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, mu neumožňuje upravit si pobyt v ČR v režimu tohoto zákona, neboť by musel vycestovat zpět na Kubu a požádat o pobytové oprávnění na české ambasádě, což učinit nemůže. V zemi původu by mu hrozilo pronásledování z důvodu jeho politické orientace a má za to, že podruhé by mu státní orgány vycestovat neumožnily, především proto, že by mu hrozil postih proto, že požádal v zahraničí o azyl. Kubu žalobce opustil na základě bezvízového styku s Ruskem, a to v obavě, že by mu jinak vycestování nemuselo být umožněno. V případě návratu by bylo zřejmé, že pokud několik let pobýval v zahraničí, byl žadatelem o azyl, neboť si po dvou letech neprodloužil platnost pasu, dále je vystaven svévolnému zadržení a sankcím domovského státu, práva zadržených jsou přitom na Kubě často pošlapávána. Žalobce dále připomíná, že na Kubě nedošlo od r. 2015 k žádnému zlepšení zacházení kubánských státních orgánů s osobami, které žádaly v zahraničí o azyl a právě z těchto důvodů byla osobám, přicházejícím z Kuby, udělována doplňková ochrana – zde poukazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze čj. 4 Az 68/2017. Žalobce je v případě svého návratu do země původu ohrožen, proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Správní orgán v písemném vyjádření k žalobě ze dne 24. 2. 2020 uvedl, že popírá oprávněnost námitek žalobce, nesouhlasí s nimi, odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, žalobcovy výpovědi. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný popsal zjištěný stav věci, případ žalobce posuzoval ve všech souvislostech, opatřil si potřebné podklady a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil. Za tvrzený důvod žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany považoval žalovaný informace o problémech s policií pro žalobcem uváděné politické aktivity v rámci opozičního hnutí Somos Más.
14. Žalovaný uvedl, že po provedeném správním řízení dospěl k vážným pochybnostem o věrohodnosti žalobcových tvrzení o tom, že je tím, kdo odešel ze země původu z důvodu obav o život a zdraví kvůli nátlaku příslušníků policie z důvodu jeho jiných politických ideálů, než které jsou oficiálními v dané zemi. Žalovaný je toho názoru, že žalobce pouze účelově gradoval své údajné aktivity a problémy, související s tvrzenou protirežimní činností, resp., že využil obecně známé informace o obecném postavení opozičních skupin na Kubě, aby tím dosáhl pozitivního rozhodnutí ve věci své žádosti o azyl. Na odlišné důvody opuštění jeho vlasti a čistě subjektivní rozhodnutí pak žalovaný usuzoval

především na základě naprosté obecnosti žalobcových tvrzení, neurčitého popisu, vycházejícího pouze z velmi běžné znalosti situace na Kubě, nikoliv z osobních prožitků a dlouhodobého a skutečně intenzivního údajného zastávání konkrétních politických názorů. Je potřebné vidět, že žalobce dne 9. 11. 2018 výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné strany ani organizace, ani není nijak angažovaný a s politikou nemá nic společného a nikdy neměl. V pohovoru k žádosti však 9. 7. 2019 začal tvrdit, že od r. 2014 je členem opozičního hnutí Somos Más, kdy se účastnil soukromých schůzí, avšak pouze pasivně, podporoval projevy, s nimiž souhlasil, hovořil i v rámci odborových schůzí a dále pak působil na svém pracovišti, kde se údajně snažil změnit myšlení lidí a upozornit je na problémy politického systému Kuby. Výslovně pak uvedl, že na rozdíl od jiných hnutí se to jejich nesnažilo o jakékoliv násilné projevy či demonstrace na ulicích, snažilo se jen přesvědčovat lidi na pracovištích a na schůzích, i stranických. Žalobce rovněž uvedl, že přestože jejich hnutí je opoziční, díky debatám se členy parlamentu se jim podařilo prosadit některé změny, které požadovali, např. možnost cestování pro obyvatele Kuby či rozšíření internetu. Takovými sděleními de facto popřel své vlastní tvrzení o údajném opozičním charakteru a pronásledování jeho hnutí ze strany kubánského režimu.

15. K údajnému pronásledování osoby žalobce za údajnou opoziční činnost žalovaný poukázal na výpovědi žalobce a uvedl, že žalobce sice hovořil o tom, že byl opakovaně za svou údajnou protirežimní činnost předvoláván k výslechu, zadržen, podroben bití a sledován policií, a to po dobu 3 let, nikdy však nebyl trestně stíhán v této souvislosti, oficiálně obviněn, či jakkoliv ze strany režimu jinak postižen. Navzdory jeho tvrzení o údajném závažném pronásledování mu bylo umožněno na Kubě získat zaměstnání, dále tvrdil, že neměl žádné finanční ani ekonomické problémy, o čemž svědčí i skutečnost, že i přesto, že se rozhodl opustit svou vlast již v r. 2015 po svém prvním zadržení, tak až do svého odjezdu v r. 2018 pracoval, aby tak získal finance na vystavení dokladu a letenku. Je tak zjevné, že ani na možnost jeho pracovního uplatnění neměly jeho údajné protirežimní aktivity žádný zásadní vliv.
16. Žalovaný dále hodnotil žalobcem uvedené informace o údajném sledování policejní hlídkou a postižení rodiny změnami zaměstnání otce jako čistě spekulativní, ničím nepodložené a zcela subjektivní domněnky, kterým nelze přikládat potřebnou důkazní hodnotu, které žalobce uvedl účelově s cílem dosáhnout pozitivního rozhodnutí ve své věci. Uvedl, že opakovaně viděl policejní hlídku před domem, nikdy ho nelegitimovala, ani nezadržela, změny v práci otce pro politické aktivity žalobce nelze hodnotit jinak, než jako domněnky žalobce, žádné další aktivity policie žalobce v daném směru nepopsal.
17. Žalovaný uvedl, že opuštění vlasti považuje za vážné životní rozhodnutí, skutečnosti, které žalobce měly k tomuto kroku vést, však dle jeho názoru provází množství rozporů, nejasností, alogičností a dalších nedostatků. Žalobce dle žalovaného nebyl schopen souvisle, jasně a zejména bez rozporů vypovídat o událostech, jejichž byl přímým účastníkem a které měly být natolik závažné, že ho vedly k opuštění země původu. Nejprve hovořil např. o tom, že po opakovaných předvoláních přestal chodit na schůze hnutí, následně uvedl, že na schůze chodil i v r. 2018, kdy předvoláván nebyl a byl pouze sledován. Rozporně vypovídal i o výsleších, nejprve že byl předvoláván od r. 2015 prakticky až do svého odjezdu v r. 2018, poté, že naposledy tomu tak bylo v r. 2017. Uvedl, že se rozhodl z vlasti odejít již v r. 2015, následně tvrdil, že všechna předvolání vyhodil, neboť si v té době ani nepomyslel, že by ze země vycestoval. Nebyl schopen

popsat, kde se nachází policejní stanice, kam byl opakovaně předvoláván, ani zda jeho kamarád, s nímž patřil do stejného hnutí a s nímž společně vycestoval, byl předvoláván též. Žalovaný tak nemohl žalobcově výpovědi přiznat důkazní hodnotu, v podrobnostech odkázal na str. 6 – 10 svého rozhodnutí ve věci.

18. Žalovaný připomněl ve svém vyjádření, že žalobce vlastnil platný cestovní doklad, který mu byl vystaven bez jakýchkoliv problémů, opustil zcela legálně svou vlast přes oficiální hraniční přechod, pokud by byl pro kubánské státní orgány natolik zájmovou osobou, jak tvrdil, jistě by mu takové opuštění země umožněno nebylo. Dle výpovědi byl předvoláván od r. 2015 do r. 2017, zem původu však opustil až v říjnu 2018, údajné problémy s policií tak nebyly konkrétními důvody pro jeho opuštění vlasti. Žalovaný zhodnotil uváděné výpovědi žalobce a obavy z návratu do vlasti jako nekorespondující se skutečnými důvody odchodu a uzavřel, že není úkolem správního orgánu o skutečných důvodech žalobce spekulovat. Žalovaný z uvedených důvodů shora považoval azylový příběh žalobce za nevěrohodný a účelový, celkové nelogičnosti a rozpory podrývají úvahy o důvodnosti sdělovaných obav a v tomto kontextu žalovaný odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze čj. 5 A 746/2000, pojednávajícím o potřebné věrohodnosti žadatele. Připomněl pak v této souvislosti, že důkazní břemeno věrohodného doložení pronásledování leží na žadateli o azyl. K námitkám o nesouhlasu s režimem na Kubě odkázal žalovaný na výše uvedené a k námitce o autoritářském režimu pak na rozhodnutí NSS čj. 3 Azs 303/2004, které předpokládá u občanů, přicházejících ze zemí s podobným režimem, rovněž prokázání jejich pronásledování.
19. Žalobci byla dána možnost seznámit se s veškerými podklady žalovaného, které byly shromážděny za účelem posouzení situace žalobce v zemi původu, výzva byla žalobci zaslána na jím uvedenou adresu propustky do Bíliny, Seifertova 4/7, kde ji však žalobce nepřevzal a ani následně si tuto nevyzvedl, ač byla řádně uložena u poštovního úřadu od 7. do 17. 10. 2019. Žaloba neuvádí žádnou přesvědčivou argumentaci, proč by na podkladové informace mělo být nahlíženo jako na netransparentní a nezákonné. Žalobce měl možnost se k podkladům vyjádřit, i je doplnit, v odůvodnění svého rozhodnutí pak rekapituloval žalovaný žalobcem doložené materiály s tím, že se nevztahují k případnému nebezpečí vážné újmy, jemuž by měl žalobce v případě návratu čelit. Nynější obecné námitky nejsou schopny čelit zpochybnění správnosti napadeného rozhodnutí. K udělení humanitárního azylu odkázal žalovaný na dosavadní judikaturu NSS, s tím, že na udělení tohoto typu azylu není právní nárok a k přezkumu soudu je potřebné zvážit pouze to, zda nebylo vybočeno správním orgánem z hledisek, stanovených zákonem.
20. Žalovaný se vyjádřil dále k námitkám, směřujícím k zásadě „non refoulement“, zde odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze čj. 1 Az 18/2008 s tím, že pokud žalobce tvrdí, že rozhodnutí správního orgánu je v rozporu s čl. 3 Úmluvy, žalovaný nesdílí závěr o nutném vyhoštění žalobce v případě neudělení mezinárodní ochrany, je toho názoru, že žalobce může požádat o povolení k pobytu, neboť vzhledem k délce a průběhu svého pobytu pravděpodobně splňuje podmínky, předpokládané ustanovením §§ 66 či 67 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tak nemusil překročit v zájmu přednosti mezinárodněprávních závazků ČR hranice dané mu vnitrostátním procesním právem. Dále pak žalovaný pojednal o snaze legalizace zdejšího pobytu žalobcem, k čemuž zákon o azylu neslouží a odkázal na dosavadní judikaturu této problematiky.

21. Pokud žalobce vázal obavy z návratu do vlasti k možnosti i případného zabití své osoby, žalovaný toto považoval za spekulaci žalobce, ničím nepodloženou a zcela subjektivní domněnku, žalovaný se ve svém odůvodnění rozhodnutí neomezil pouze na obecná konstatování, nýbrž vycházel i z konkrétního případu žalobce, tento nebyl na Kubě trestně stíhán, žalovaný se zabýval jak jeho zdravotním stavem, tak schopností obstarání životních prostředků, v zemi původu žijí jeho rodiče, s nimiž je v pravidelném kontaktu, může tak využít i jejich pomoci. V případě žalobcem namítaných problémů na Kubě po jejím opuštění na dobu delší 24 měsíců žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS čj. 6 Azs 369/2017. Za podrobně odůvodněné považuje správní orgán své rozhodnutí i z pohledu hrozby vážné újmy, přitom nezpochybňuje, že politický režim na Kubě je značně uzavřený a omezování práva na svobodu projevu, shromažďování a pohybu stále pokračuje, nicméně tyto skutečnosti hrozbu vážné újmy při návratu žalobce nedokládají, v případě doplňkové ochrany se provádí tzv. test reálného nebezpečí, což znamená, že ve významném procentu případů obdobných situací žalobce dojde k nežádoucímu následku, takže žalobce má dobrý důvod se domnívat, že takový následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. Informace o významném procentu perzekuce kubánských občanů, kteří dlouhodobě pobývali v zahraničí, žalovaný nemá. Na základě podkladů plyne, že v drtivé většině případů kubánské úřady soustavně osoby, které se vrací do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, nesledují, novelou dekretu č. 205 ze dne 26. 10. 2012 pak došlo k výrazně změně kubánské migrační politiky. Dostatečný odstup pak dovoluje vyhodnocení trvalosti těchto změn, viz výše cit. rozhodnutí NSS ze dne 14. 3. 2018.
22. Žalobce dle přesvědčení žalovaného neprchal ze země z důvodu hrozby mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, ale plánovaně a legální cestou, jím uváděné mezinárodní úmluvy a Společný návrh usnesení EP nemají s jeho osobou žádnou souvislost a lze je vnímat pouze v obecné rovině. Žalovaný je přesvědčen, že jeho postupem a hodnocením věci nedošlo k porušení žádného právního předpisu a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné

IV. Jednání krajského soudu

23. V průběhu jednání soudu dne 12. 7. 2021 bylo ze správního spisu konstatováno, že žalobce poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu dne 9. 11. 2018, uvedl, že je státním příslušníkem Kuby, téže národnosti, náboženským vyznáním katolík, nikdy nebyl politicky organizován. Je ženatý, manželka žije na Kubě, je bezdětný. Cestoval dne 8. 10. 2018 do Moskvy, kde zůstal asi 20 dní, pak odletěl do Rostova a odtud 5. 11. 2018 do Prahy. Zdravotně je v pořádku. Utíká ze své země, žádá proto o azyl, obává se o své zdraví a život z důvodu nátlaku ze strany příslušníků policie, neboť má jiné ideály, než jsou oficiální v jeho zemi. Dne 9. 7. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor, v jehož rámci sdělil, že opustil Kubu se svým přítelem M. A. M. Yero, věděli, že nemohou zůstat v Rusku, neboť i tam je nebezpečno, jedinou možností bylo jet do ČR – s kubánským pasem. Celý dosavadní život strávil žalobce na Kubě, v r. 2013 dokončil VŠ, měl normální život i práci, pak ale vznikly problémy. Vstoupil s přítelem do hnutí Somos Más, které je opoziční, chce změnu. V r. 2015 hovořil se známým na ulici, policie ho odvedla, chtěli průkaz a vyslýchali ho, jaké má politické názory, řekl, že si může myslet dle Ústavy, co chce, oni to špatně pochopili a dali ho do cely, kde byl 3 dny, byl fyzicky i psychicky deptán s tím, že je kontrarevolucionář. Má čistý rejstřík, ale rodina o něj měla strach. Chodil na různé schůze ve svém hnutí, ale věděli o nich, byl předvoláván a bylo

mu vyhrožováno. Odmítl sdělovat informace o hnutí, působil především na pracovišti, snažil se zlepšit myšlení lidí, měl jiná řešení, někteří lidé to brali, jiní ne. Začalo se to týkat rodiny, otec musel několikrát změnit zaměstnání. Chtěli pro lidi internet, svobodu cestování, to se změnilo. Situace se ale stále zhoršovala, nemohl chodit na schůze, přesvědčoval představitele ke změně Ústavy pro skutečnou demokracii, více stran apod. K dotazu proč uvedl ve své žádosti, že je apolitický, žalobce sdělil, že asi dobře nerozuměl, nebyl členem strany, pouze hnutí. To založil v r. 2014 Elieser Avila a komunikace probíhala prostřednictvím kanálu Marti. Kubánská diktatura nechce měnit 60 let staré věci, proto hnutí pronásleduje. Měl problémy až do odjezdu, byl předvoláván a vyslýchán, asi 8x. Byl i bit, matka ho ošetřovala, je zdravotní sestra. Poprvé byl předveden k hlídce policistou, který procházel kolem, hlídka ho zavezla na policejní stanici. Výslech byl krátký, v cele ho pak dva policisté zmlátili. Neměli ale důkazy, proto ho museli propustit. Předvoláván byl následně písemně, ovšem ta předvolání vyhodil, nemůže je předložit. Naposledy byl vyslýchán koncem r. 2017. Sledovali ho, necítil se bezpečně. Hlídkovali před domem, vždy na jiném místě, k dotazu, jak může vědět, že se zajímali o něho, uvedl, že na základě dosavadních zkušeností. Nikdy si nestěžoval, systém je takový, k ničemu by to nevedlo. Ve spise se nachází záznam o nedostavení se žalobce k seznámení s podklady ze dne 21. 10. 2019.

24. Při jednání pak žalobce sám vypověděl, že nebyl členem žádné strany, na Kubě je pouze jedna, jeho ideálem je naopak existence více politických stran. To, co se mu na Kubě dělo, je tzv. svévolné zadržování, je potřebné vidět, že tamní režim kontroluje vše, veškeré dění, informace, soudní systém atd. V současné době je jeho otec dokonce bez práce. Zakladatel jejich hnutí navštívil i zdejší země, i ČR, měl zde přednášky a myšlenky, o nichž je hovořeno, tedy pluralitu, demokracii a další nastínil při rozhovoru s prvním tajemníkem strany. Žalobce nechtěl hned na počátku řízení o svém politickém přesvědčení hovořit, věděl, že zde funguje komunistická strana a nevěděl, zda je to z tohoto důvodu možné. K seznámení se s podkladovými informacemi žalobce sdělil, že o jednání nebyl informován.
25. K výše uvedenému pak žalobce doplnil, že se chtěl nejdříve přesvědčit, zda se při sdělování informací o své osobě nachází v důvěryhodném systému. V napadeném rozhodnutí se uvádí, že hnutí Somos Más není politickým hnutím, žalobce je proto přesvědčen, že žalovaný o jeho věci nerozhodl řádně. Existují opoziční hnutí, je jich více, např. Bílé dámy apod., jejich hnutí je opoziční, ale není politická strana. I další hnutí mají společný cíl. Má nové zprávy od předsedy o snaze tato hnutí sjednotit, dostává telefonicky aktuální zprávy každý měsíc. Dále žalobce sdělil, že byl dotazován žalovaným, zda by se nechtěl vrátit, že tamní situace není tak špatná, ale on vznesl dotaz, zda by zdejší lidé chtěli žít v takovém režimu, tamní situace dobrá není, hovoří se o zemi jako o teroristické, s vyjádřením žalovaného proto nemůže souhlasit. Např. minulý měsíc přijat EP rezoluci o Kubě v tom smyslu, že země nedodrжуje lidská práva, znovu byla zařazena na seznam nedemokratických zemí, Litva s ní nebude obnovovat mezinárodní smlouvu, nedodrжуje své závazky. Včera se na Kubě sešlo znovu mnoho lidí, vyšli v provinciích do ulic, s tím, že prezident bojuje proti svému lidu, toto připomíná občanskou válku. Kdyby se měl do země vrátit, hrozí mu uvěznění, mučení, možná i zastřelení, dělo by se mu to samé, co politickým vězňům, o nichž stát hovoří, že neexistují. Nikdo se nevrátil, proto nemá žádné osobní vědomosti o tom, co by se mu mohlo stát, tito lidé žijí buď uvnitř, nebo v zahraničí. Představitel jeho hnutí žije již druhým rokem v USA. K dotazu o jeho bezproblémovém vycestování ze země za situace,

kdy tvrdil, že byl sledován, žalobce sdělil, že je to obtížné, ale lidé jako on je hodně a mohou si pomáhat, přes tyto sítě najdou cestu, když je třeba, dostávají i informace ze státní bezpečnosti, které nejsou jinak běžné. V závěrečných návrzích účastníci řízení setrvali na dřívějších stanoviscích, zástupkyně žalobce poukázala na popis situace na Kubě z podkladových informací, žalobce prokázal přesvědčivě, že byl pronásledován z politických důvodů a toto by se mohlo v případě jeho návratu opakovat. Žalovaný naopak je přesvědčen, že správní orgán se jak situací v zemi původu, tak osobní situací žalobce zabýval dostatečně, od r. 2017 neuváděl žádné represe a bezpečně vycestoval, což nelze v případě sledování státní bezpečností předpokládat.

V. Posouzení věci krajským soudem

26. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení, vedeného s žalobcem, a v napadeném rozhodnutí neshledal.
27. Krajský soud považoval nejprve za potřebné vypořádat námitku o tom, že žalobce nebyl seznámen s podklady, které žalovaný shromáždil za účelem posouzení situace žalobce v zemi původu. K tomu žalovaný sdělil, že výzva k seznámení s podklady byla žalobci zaslána na jím uvedenou adresu propustky, kde si ji nepřevzal ani nevyzvedl v průběhu uložení zásilky u poštovního úřadu. Nevyužil tak možnosti, kterou upravuje správní řád pro seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí, toto bylo tedy následně vydáno. Ze správního spisu je patrné, že uvedené předvolání ze dne 2. 10. 2019 bylo ve španělském jazyce zasíláno žalobci na adresu, kterou oznámil jako adresu svého pobytu do 26. 11. 2019 na žádosti o povolení opuštění pobytového střediska dne 26. 8. 2019. Z ustanovení § 24 odst. 3 zákona o azylu plyne, že „pokud nebyl účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany v místě doručení zastížen, doručovatel písemnost uloží v místě příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo v azylovém zařízení, kde je účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany hlášen k pobytu, a účastníka řízení ve věci mezinárodní ochrany o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do 10 dnů ode dne, kdy byla písemnost uložena, poslední den této lhůty je dnem doručení“. Z uvedeného je zcela patrné, že správní orgán v uvedeném případě postupoval v souladu s platnou právní úpravou, ve správním spise se nachází přípis žalovaného, který byl řádně oznámen, uložen a po uplynutí úložní doby navrácen odesílateli. Žalobní námitka o tom, že se žalobce o termínu seznámení se s podklady nedozvěděl, nemůže obstát.
28. Podle § 28 odst. 1 zákona o azylu lze mezinárodní ochranu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
29. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví,

náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

30. Žalobce namítal, že na Kubě byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, v čemž spatřuje důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomu krajský soud předně podotýká, že je potřeba rozlišovat mezi důvody pro udělení azylu upravenými v § 12 písm. a) zákona o azylu (pronásledování za uplatňování politických práv a svobod) a v § 12 písm. b) téhož zákona (odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů). Žalobce nesdělil, že by měl kvůli svému členství v organizaci problémy ve své vlastní práci, což by byl nepochybně důsledek, pokud by měl být státní mocí perzekvován. Žalobce dle své výpovědi nerealizoval politická práva v takové intenzitě, aby se dalo hovořit o jejich uplatňování ve smyslu zákona o azylu. Neúčastnil se demonstrací, nepublikoval protivládní články, apod. Dle čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), aby bylo jednání možné považovat za pronásledování, *musí být a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).*
31. U žalobce tak nelze hovořit o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.
32. Rovněž nebylo prokázáno, že mohl mít důvodné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Potíže, které ve vlasti měl, nedosáhly takové úrovně, aby je bylo možné označit za pronásledování. Zemi původu opustil bez jakýchkoliv problémů legálně letecky. Pokud měl být žalobce vyslýchán naposledy v r. 2017 a ze země odjel prakticky až po dalším roce a uváděl, že v mezidobí o něho jevíly policejní orgány i nadále zájem, neboť jej sledovaly, auto stálo v ulici, soudu nezbyvá, než takovou informaci označit za ničím nepodloženou domněnku, která nemůže hovořit ani o intenzitě azylově relevantního pronásledování, a nemůže přispět ani k závěru o případné vážné hrozbě jakékoliv újmy pro případ návratu žalobce do země původu. Možnost pronásledování musí být pro azylově relevantní hodnocení reálná, nikoliv pouze hypotetická (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82). U žalobce soud proto neshledal odůvodněný strach z dalšího pronásledování v případě návratu do země původu (viz rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 Azs 20/2014 - 44).
33. Pokud jde o ochranu státních orgánů ve státě původu, žalobce pouze neurčitě sdělil, že se na ně neobrátil, protože by to k ničemu nevedlo. Vzhledem k tomu, že krajský soud již uzavřel, že žalobce nebyl pronásledován intenzivním (azylově relevantním) způsobem, nebylo nutné, aby se obracel na státní orgány s žádostí o pomoc. Dále lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2020, č. j. 4 Azs 147/2019 - 42, dle kterého pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodněnou tvrzením, že nejsou

schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany

34. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
35. Pokud jde o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval individuální situací žalobce ve vztahu k udělení této formy azylu, neshledal však opodstatněnost pro jeho udělení, neboť žalobce v průběhu řízení žádné mimořádné skutečnosti neuváděl.
36. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
37. Žalobce neuvedl žádné specifické důvody, pro které by mu měla být udělena doplňková ochrana (odlišné od důvodů, které uváděl ve vztahu k nároku na azylu). Krajský soud proto poukazuje na výše uvedené závěry, k nimž dospěl ve vztahu k § 12 zákona o azylu. Jestliže žalobci v případě návratu na Kubu nehrozí pronásledování pro zastávání určitých politických názorů, tím spíše je třeba dovodit, že mu z těchto důvodů nehrozí ani skutečné nebezpečí vážné újmy (test „reálného nebezpečí“ je založen na přísnějším standardu, než je standard „přiměřené pravděpodobnosti“ používaný při posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování).
38. Žaloba poukazuje na špatnou situaci v oblasti demokracie a lidských práv na Kubě, podává informace o tamním režimu, který sleduje prakticky všechny oblasti života. Odkazuje i na mezinárodní odsudky stavu lidských práv a základních svobod občanů v zemi původu žalobce. Zde považuje soud za potřebné připomenout, že žalovaný ve svém rozhodnutí i vyjádření se k žalobním námitkám obecně nedobrou situaci v zemi nepopřel, z podkladů je možné citovat v tomto směru zejména Informaci Kuba – Ministerstvo zahraničních věcí Spojených států amerických, 13. března 2019, Zpráva o dodržování lidských práv v r. 2018, která podrobně popisuje existenci svévolných zatčení či věznění aktivistů občanské společnosti, neblahé podmínky ve věznicích i praktiky státní moci v tomto směru. Důležitým závěrem pro věc žalobce je ovšem skutečnost, že s ohledem na mnohé nesrovnalosti ve výpovědi žalobce dospěl správní orgán k závěru, že

žalobcova výpověď není důvěryhodná a že on osobně není osobou, o kterou měly státní orgány Kuby eminentní zájem, projevující se sledováním, zatýkáním, případně dalšími problémy pro běžný každodenní život.

39. Krajský soud se prakticky ztotožňuje s popisem nelogičnosti a rozporů v žalobcem podaných informacích tak, jak je popsal žalovaný a proto nepovažuje za nutné výše uvedené skutečnosti v bodech 14 – 18 a 21 opakovat. Doplnuje pak, že např. žalobcem zmiňované problémy otce se zaměstnáním nepovažuje rovněž za logické, neboť pokud byl žalobce členem hnutí, chodil na schůze a projevoval se zejména přesvědčováním spolupracovníků, soud považuje za jediný logický případný postup státních orgánů v tom, že by měl problémy žalobce v práci, nikoliv jeho otec. Taková konstrukce logická není a nelze ji jakkoliv dovozovat, pokud je vyřčena pouze zcela obecně. Nemůže být označena jinak, než jako ničím nepodložená domněnka. O jakýchkoliv svých problémech v zaměstnání žalobce nesdělil ničeho.
40. Požadavek na to, aby stěžovatelova tvrzení ve vztahu ke zjištění provedeným žalovaným a důkazům opatřeným žalovaným i stěžovatelem samotným byla důvěryhodná, přitom nepřekračuje míru tíhy důkazního břemene, jak byla ve vztahu k řízení o udělení mezinárodní ochrany určena zejména v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004 (publ. na www.nssoud.cz): *„Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Pohledem této právní věty tak žalobcova nedůvěryhodnost plyne z toho, že nesplnil svůj základní úkol v dokazování, tedy poskytnout důvěryhodnou výpověď. Z důvodů správně vystižených žalovaným a komentovaných výše i soudem, nelze než konstatovat, že soud akceptoval vypořádání posouzení situace žalobce v zemi původu u jednotlivých žalobcem sdělených problémů v zemi původu, v návaznosti na jednotlivá ustanovení zákona o azylu. Posuzováním žádosti o azyl, v níž žadatel uvádí nevěrohodné skutečnosti ve vztahu k azylově relevantním důvodům, se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval také např. v rozsudcích ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63, či ze dne 11. listopadu 2019, č. j. 3 Azs 94/2019 – 33.
41. Otázkou věrohodnosti vnitřně rozporné výpovědi žadatele o azyl se Nejvyšší správní soud zabýval také v usnesení ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009 – 96, ze kterého se podává, že *„[p]osouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se tak odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými“.* Rozporná výpověď žadatele tak podstatně snižuje její věrohodnost.
42. Žalobce, jak výše uvedeno, zvažoval opuštění vlasti delší dobu, i když jeho informace se liší i v tomto momentu. V každém případě však lze, dle přesvědčení soudu, logicky zvažovat fakt, že pokud žalobce hodlal opustit zemi původu a žádat o azyl v cizině, odletěl do Ruska a jistě by pečlivě vážil, v jaké zemi požádá o ochranu. Pokud se odvolával na to, že s kubánským pasem mohl cestovat pouze do ČR, měl by tedy dle předpokladů vědět o zdejších poměrech více, jeho sdělení, že nevěděl, co vše může sdělit, když zde funguje komunistická strana, nepůsobí věrohodně a dle názoru soudu ani

přesvědčivě nevysvětluje, proč v žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že politické přesvědčení nemá, není členem žádné strany ani organizace, není nijak angažovaný, s politikou nemá nic společného a nikdy ani neměl. Vzhledem k tomu, že tyto informace podal takto téměř vyčerpávajícím způsobem dne 9. 11. 2018 a pohovor k důvodům opuštění vlasti s ním byl proveden až po uplynutí 8 měsíců, lze předpokládat, že v uvedeném období žalobce zjistil, že na základě podaných informací mezinárodní ochranu udělit nelze. Krajský soud souhlasí s žalovaným v tom, že informace žalobce působí naprosto obecně, pokud se např. měl účastnit zhruba 8 výsledků na tom samém policejním oddělení, soud nepovažuje za možné, že by si nepamatoval adresu policejního sídla. Zcela vágní je sdělení žalobce, učiněné při jednání soudu, kdy k dotazu, jak je možné, že mohl ze země původu za popsanych problémů vycestovat a předtím pořídit potřebné doklady, uvedl, že lidí jako on je na Kubě hodně a najdou si cesty. Z dikce žalobou napadeného rozhodnutí, kdy žalobci správní orgán vyčítal právě naprostou obecnost jeho sdělení, pak žalobci musí být jasné, že taková informace postačit k závěru o azylových hrozbách nemůže. Rovněž je nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.

43. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, posouzení doby a motivu jeho odchodu z vlasti, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť aby bylo možné aplikovat uvedený článek, musí hrozba nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu dosáhnout určitého (mimořádného) stupně úrovně, jejíž hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V projednávaném případě však takové důvody (reálné a bezprostředně hrozící) shledat dle názoru soudu nelze.
44. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, zabýval se dostatečně i objektivními možnostmi občanů Kubu opouštět vlast a vracet se zpět, včetně reálných důsledků návratu po dlouhodobém pobytu v zahraničí (k čemuž si obstaral migrační předpisy aplikované na Kubě), a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na ně.
45. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
46. Závěrem krajský soud shrnuje, že ani námitku stran nedostatečných podkladů o zemi původu neshledal důvodnou. Žalovaný si opatřil podklady informující o situaci v zemi původu, jak vyplývá ze správního spisu. Šlo o Konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR ze dne 3. 4. 2019, Informace MZV ČR ze dne 15. 3. 2017 o cestování a pobytu do zahraničí, Informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci v zemi ze září 2019, Informace o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2018 od Ministerstva zahraničních věcí USA. Námitka žalobce, že si žalovaný podklady neobstaral, resp. byly zastaralé či poskytnuté samotnými státními orgány ze země

původu, je proto lichá. Jak vyplývá z výpočtu podkladů, tyto si správní orgán obstaral z různých zdrojů, dostatečně mapovaly situaci v zemi původu a nebylo proto třeba dané podklady doplňovat, obzvlášť když se žalobce nedostavil k seznámení s podklady, kde by namítal jejich nedostatečnost.

47. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu).

VI. Závěr a náklady řízení

48. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
49. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 20. července 2021

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně